

ប្រវត្តិ

រឿងកូរសមុទ្រទឹកដោះ

ចងក្រងដោយ

សុន គុណ

និស្សិតច្បាប់នៃសាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង

ឆ្នាំ២០១៦

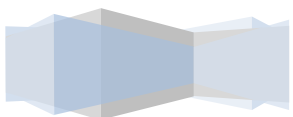

ប្រវត្តិ រឿងកូរសមុទ្រទឹកដោះ

ចងក្រងដោយ
សុន គុលា
និស្សិតច្បាប់នៃសាលាករិទ្យាល័យជាតិក្រប់ក្រង
ឆ្នាំ ២០១៦

ចងក្រងដោយ: សុន គុលា (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិក្រប់ក្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

ប្រវត្តិរឿងកូរសមុទ្រទឹកដោះ

1) តបៈដើម្បីសំដីវិនមន្ត្រៈ

នៅពេលនោះ ក្នុងនាមជាស្តេចនៃពួកទានពា ដែលប្រឆាំងនឹងពួកទេវលោក មហាពលី បានចាញ់សង្គ្រាម ហើយរត់ទៅកាន់ សុត្រិយៈ [1] ដែលធ្លាប់ត្រូវព្រះឥន្ទ្រ និងបក្សពួក ប្រមាថមើលងាយ។ សុត្រិយៈ ក៏យល់ព្រមចងសម្ព័ន្ធមិត្តជាមួយពួកទានពា។ កាលកេតុក៍ ធ្វើសង្គ្រាមនឹងព្រះឥន្ទ្រ តែពេលនោះ កាលកេតុចាញ់សង្គ្រាម។ ព្រះឥន្ទ្រក៏ទទួលបានជ័យជម្នះ ហើយមានអំណាចនឹងខ្ពង់រាបជាខ្លាំង។

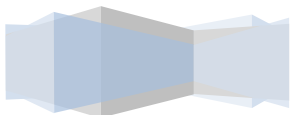
មានកាលមួយនោះព្រះឥន្ទ្រ បានដឹកនាំព្រះវិហារវត្តកាត់ផ្នូកសង្ក្រាន្ត ឈ្មោះថា ទុរពាស។ ទុរពាស បានជូនកម្រងផ្កាពិសេសមួយដល់ព្រះឥន្ទ្រ។ ព្រះឥន្ទ្រ ក៏ទទួលយកកម្រងផ្ការបស់ ទុរពាស តែព្រះឥន្ទ្រយកទៅដាក់នៅលើប្រមោយដំរី។ ដំរីមិនអាចទ្រាំនឹងក្លិនផ្កានោះបាន ក៏ក្រវាត់កម្រងផ្កាចោលទៅលើដី។ ផ្នូកសង្ក្រាន្តនោះក៏ខឹងយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះថាកម្រងផ្កាជាឆ្មើស សិរីសួស្តី ក្នុងតែគេគោរពដូចជាប្រាសាទ។ សង្ក្រាន្ត ក៏ជេរដាក់បណ្តាសាព្រះឥន្ទ្រ ឲ្យ រលាយអស់សីលមហិទ្ធិវិទ្យាទាំងឡាយ។

ព្រះឥន្ទ្រឆេះលើដំរីព្រះវិហារវត្ត រូបចម្លាក់នៅប្រាសាទបន្ទាយស្រី

ចងក្រងដោយ: សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

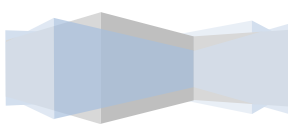
កាលកេតុ និងមហាពលី រួមគ្នានឹង សុត្រិធម្យៈ ធ្វើសង្គ្រាមនឹងព្រះឥន្ទ្រ។ សុត្រិធម្យៈ រត់ទៅកាន់ព្រះសិវៈ សុំ សំណើសម្រួល ដែលអាចប្រសើរឡើងវិញបាន។ ព្រះឥន្ទ្រ ទៅសុំមន្ត្រៈនេះពីព្រះសិវៈដែរ។ សុត្រិធម្យៈ ត្រូវព្រះសិវៈប្រាប់ឲ្យធ្វើតបៈ រយៈពេលមួយ ឆ្នាំ ដោយអត់អាហារ ដាំក្បាលចុះក្រោម ទើបអាចទទួលនូវមន្ត្រៈនេះបាន។ ព្រះឥន្ទ្រគិតថា ខ្លួនមិនអាចធ្វើបាន។

កាលកេតុ និងមហាពលី ក៏សុំសុត្រិធម្យៈ លះបង់នូវតបៈនេះ ព្រោះអាចធ្វើឲ្យគាត់ គ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតបាន តែសុត្រិធម្យៈមិនស្តាប់តាមអ្នកទាំងពីរនាក់នេះឡើយ។ គាត់បាន ព្យួរខ្លួនគាត់លើដើមឈើមួយដើម ដោយដាំក្បាលចុះក្រោម ហើយនៅពីក្រោមគាត់បាន ដុតមែកឈើចាស់បង្កើតជាផ្សែង ដែលហុយមកកាត់មុខរបស់គាត់។ ព្រះម៉ែធរណី និយាយថា៖ “មានតែអ្នកដែលអាចប្រឈមនឹងការសាកល្បងបានតែប៉ុណ្ណោះ ដែលអាច ប្រឈមនឹងជ័យជម្នះបាន។”

ព្រះវិស្ណុបានកោតសរសើរសុត្រិធម្យៈជាខ្លាំង ព្រោះតែក្តីតាំងចិត្តរបស់គាត់ ហើយ បរិមាណនៃទម្ងន់ការងារ ដែលគាត់បានធ្វើ ដើម្បីសម្រេចអ្វីដែលគាត់ចង់បាន។

នរទៈ ក៏ទៅជួបនឹងព្រះឥន្ទ្រ ដែលកំពុងតែជឿជាក់ថា សុត្រិធម្យៈប្រាកដជាមិនអាច សម្រេចតាមប្រាថ្នាឡើយ ហើយប្រាប់ព្រះឥន្ទ្រ ថា សុត្រិធម្យៈ ប្រាកដជាបានសម្រេចតាម ប្រាថ្នា។ ពេលនោះព្រះឥន្ទ្រមានការភិតភ័យ។ នរទៈ ក៏ទៅជួបនឹងនាងលក្ស្មី ហើយប្រាប់ថា៖ “រឿងខ្លះបើទោះជាមិនមែនជារឿងពិត តែជារឿងដែលល្អនឹងស្តាប់ រឿងខ្លះបើទោះជា រឿងពិត ក៏នៅតែជារឿងមិនគួរស្តាប់។”

ម្តាយរបស់សុត្រិធម្យៈក៏ទៅជួបនឹងសុត្រិធម្យៈ ហើយនិយាយលើកទឹកចិត្តកូនរបស់ គាត់។ ព្រះវិស្ណុឃើញបែបនេះ ទ្រង់មានការកោតសរសើរ ដោយទ្រង់ចាត់ទុកថា ទំនាក់

ទំនងម្ដាយ និងកូន ជាគ្រឿងដែលគួរជាទីពេញចិត្តបំផុត និងគ្រប់គ្រាន់បំផុត។ ទ្រង់ក៏
នមស្ការអស់អ្នកម្ដាយបែបនេះ ព្រោះពួកគេចេះចែករំលែកនូវទុក្ខជាមួយកូនៗ។

ព្រះឥន្ទ្រ ឆ្លើយថា ក៏ពឹងស្រីអប្បបរមាបីនាក់ទៅជួបនឹង **សុត្រិនារៈ** ដើម្បីរំខានតបៈ
របស់គាត់។ តែពួកទេពអប្បបរមាបីនាក់ ដោយចាញ់បាត់បង់សុត្រិនារៈ។ នៅពេល
នោះ កូនស្រីរបស់**ព្រះឥន្ទ្រ** ទ្រង់នាម **ជ័យន្តី** ចេញមកហើយនិយាយថា៖

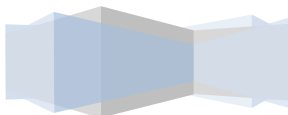
“ស្រីមិនគួរយកមកធ្វើប្រើ ដូចជាភាពទន់ខ្សោយរបស់បុរសទេ ព្រោះស្រីនៅទីនេះ
ដើម្បីជាកម្លាំងចិត្តរបស់បុរសទៅវិញ។ ស្រីមិនមែនសម្រាប់តែកាមតណ្ហាតែមួយមុខ
ប៉ុណ្ណោះ។ ស្រីត្រូវបានបង្កើតមក ដើម្បីទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍របស់បុរស ដើម្បី
បង្កើតនូវចំណងស្នេហារវាងបុរស និងស្រី ហើយគឺដោយសារហេតុផលនេះហើយ ដែល
ស្រីត្រូវធ្វើខ្លួនជាអប្បបរមា។”

តែទោះយ៉ាងណា គាត់ក៏ស្ម័គ្រខ្លួន ដើម្បីទៅរំខានពិធីតបៈរបស់**សុត្រិនារៈ**។ **នាងល-
ក្ស្មី** មានសេចក្ដីតានតឹងក្នុងចិត្ត ត្បិតភាពល្ងោចរបស់**នាងជ័យន្តី** ហាក់ដូចជាមិនមាន
ប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ ព្រោះនាងមិនអាចធ្វើបានសម្រេចទេ។ **ព្រះវិស្ណុ**និយាយថា៖ “វា
ពិបាកណាស់ ដែលនឹងកំណត់ពីជ័យជម្នះ និងបរាជ័យ ព្រោះពេលខ្លះ អ្នកខ្លះឈ្នះដោយ
សុខចិត្តចាញ់ អ្នកខ្លះចាញ់ព្រោះតែឈ្នះ។”

ជ័យន្តីទៅជិត**សុត្រិនារៈ** ដោយបង្ខំខ្លួនធ្វើជាមានបំណងល្អ។ តែតាមពិតគាត់បាន
ដាក់ម្ទេស ក្នុងគំនរឧសដែលដុតបង្ហូរ ដែលធ្វើឲ្យផ្សែងកាន់តែហ៊ឺរឡើង មិនអាចដក
ដង្ហើមបាន ឬក៏ទៅក្បែរបាន។ **សុត្រិនារៈ**ពិបាកទាំងខ្លាំង តែនៅតែព្យាយាមតាំងខ្លួន
ក្បាលចុះក្រោម។ នេះជាបទឧត្តិដ្ឋ ដែល**នាងជ័យន្តី**បានប្រព្រឹត្ត ដែលគាត់គួរតែទទួលផល
អាត្រក់វិញ នៅពេលក្រោយមកទៀត។

ចងចាំដោយ៖ សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

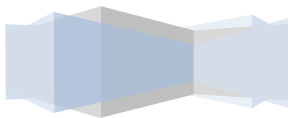

ផ្សែងដែលមានក្លិនហ៊ឺរ ក្តៅ មិនអាចដកដង្ហើមបានបន្តហុយទីលោម។ **សុត្រិស្សៈ** បន្តរងនូវទុក្ខវេទនា។ បន្តិចក្រោយមក គាត់ក៏ចេញឈាមតាមច្រមុះ មាត់ និងភ្នែក។ **ជ័យន្តី** ភ័យស្លន់ស្លោចពោះទង្វើរបស់ខ្លួន។ នាងក៏ព្យាយាមពន្លត់ភ្លើងនោះវិញ ប៉ុន្តែ**មហាពលី** និង**កាលកេតុ** បានចាប់នាងបោះចេញពីទីនោះ រួចពួកគេក៏ព្យាយាមពន្លត់ភ្លើងនោះ តែ **ត្រូវសុត្រិស្សៈ**ហាមប្រាម។ **ជ័យន្តី**កើតទុក្ខ។ នាងស្គាល់ពីទង្វើឆ្គួតលីលារបស់ខ្លួន ហើយស្តាយក្រោយ ហើយអង្វរ**ព្រះសិវៈ**ឲ្យជួយសង្គ្រោះ**សុត្រិស្សៈ**។

ព្រះសិវៈក៏បានសង្គ្រោះ**សុត្រិស្សៈ**ភ្លាមៗ ហើយបង្គាប់**ឲ្យសុត្រិស្សៈ**ឈប់ធ្វើតបៈ បន្តទៀត ព្រោះទ្រង់សម្រេចចិត្តថា **សុត្រិស្សៈ** ជាអ្នកដែលគួរទទួលនូវសំជីវិតមន្ត្រីនេះ ដោយ**ព្រះឥន្ទ្រ**ប្រើមធ្យោបាយមិនយុត្តិធម៌។ ដូច្នេះ **ព្រះសិវៈ**ក៏ប្រគល់សំជីវិតមន្ត្រីដល់ **សុត្រិស្សៈ**។ **សុត្រិស្សៈ**មានសេចក្តីត្រេកអរខ្លាំង។ វាក៏សម្លាប់**មហាពលី** រួចក៏ប្រសំឡេងរស់ឡើងវិញ ដោយប្រើសំជីវិតមន្ត្រី ដើម្បីជាការល្បងមើល។

ក្នុងពេលប្រារព្ធនូវជ័យជម្នះរបស់គាត់ **ជ័យន្តី** បានសុំទោស**សុត្រិស្សៈ** ដោយសុំតាមបម្រើគាត់មួយជីវិត សុខចិត្តធ្វើជាភរិយារបស់គាត់ ដោយសារតែបទឧក្រិដ្ឋ ដែលនាងបានធ្វើដាក់គាត់ ដើម្បីឲ្យនាងអស់ចិត្ត និងស្លាប់ចិត្តដោយសារតែកំហុសរបស់ខ្លួន។ **សុត្រិស្សៈ**ស្រឡាញ់នាង។ តើបុត្រីទេវមករៀបការនឹងទានពាយ័ងម៉េចនឹងកើត? **ជ័យន្តី** និយាយថា វាដូចគ្នានឹងបុរសម្នាក់ រៀបការនឹងស្រ្តីម្នាក់ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ។ នាងអង្វរឲ្យ**សុត្រិស្សៈ**យល់ព្រម។

សុត្រិស្សៈរង្វេងស៊ីង។ គាត់ប្រាប់នាងពីឋានៈរបស់នាង ហើយប្រាប់ពីគម្រោងការរបស់គាត់ ក្នុងការធ្វើសង្គ្រាមនឹងបិតារបស់នាង ហើយថាគោលបំណងរបស់នាង គឺការរំខានដល់តបៈរបស់គាត់នោះ គ្រាន់តែជាលទ្ធផលសេចក្តីស្នេហារវាងឪពុក និងកូនតែប៉ុណ្ណោះ វាមិនមែនជាបទឧក្រិដ្ឋអីធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ ហើយថានាងអាចចាកចេញច្រឡំទៅ

វិញ ដោយមិនបាច់ទទួលទោសអ្វីទាំងអស់។ តែនាងជ័យន្តីមិនកែប្រែសេចក្តីសម្រេចចិត្ត ឡើយ។ សុតិរិយៈក៏យល់ស្របតាមនាង។

ព្រះឥន្ទ្រស្រឡាវង់កាំងដោយកូនស្រីរបស់ខ្លួនរៀបការនឹងទានពង្សក្រុង។ ប៉ុន្តែមហេសី ព្រះឥន្ទ្រជំទាស់នឹងព្រះឥន្ទ្រ ព្រោះព្រះឥន្ទ្រខ្លួនរស់រវើករៀបការនឹងបុត្រីទានពង្ស (ខ្លួននាង) ដូច្នេះគ្មានអ្វីចោទទេ ដែលទានពង្សក្រុងរៀបការនឹងបុត្រីទេវនោះ។ ព្រះឥន្ទ្រក៏ដាក់មុខចុះ។

សុតិរិយៈក៏ប្រកាសសង្គ្រាម។ ព្រះឥន្ទ្រក៏ប្រកាសសង្គ្រាម។ ជ័យន្តី ជាអ្នកចាញ់ បើ ទោះជាខាងណាចាញ់ក៏ដោយ។ ដូច្នេះនាងក៏ស្នើសុំសេចក្តីសម្របសម្រួល តែសុតិរិយៈ បដិសេធ។ ដូច្នេះនាងក៏ឈរនៅខាងគាត់ ដោយនាងជាភរិយារបស់គាត់ ដែលជាទីមួយ សមគួរជាដង្គំពុកនាង។ សង្គ្រាមក៏ចាប់ផ្តើម។ រាល់លើក ពេលដែលទ័ពរបស់ព្រះឥន្ទ្រ សម្លាប់ពួកទានពង្សក្រុង សុតិរិយៈ បោះឲ្យរស់ឡើងវិញ ដោយប្រើសំជីវិតមន្ត្រី។

ភ្លើងសង្គ្រាមក៏នេះសន្លេសន្លៅឡើង។ ព្រះឥន្ទ្រមើលឃើញ បរាជ័យរបស់ខ្លួន ក៏ រត់ភៀសខ្លួនជាមួយនឹងទាហានរបស់ខ្លួន។ ពួកទានពង្សក្រុងព្រាហ្មពិធីជ័យជម្នះ។ ព្រះឥន្ទ្រ និង បក្សពួក ព្រួយបារម្ភពីដំណោះស្រាយតទល់នឹងសំជីវិតមន្ត្រី។ ដូច្នេះ ព្រះឥន្ទ្រ និងបរិវារក៏ ទៅពឹងពាក់ព្រះវិស្ណុ ដែលនៅពេលនោះ ព្រះវិស្ណុប្រាប់ថាដំណោះស្រាយតបនឹងសំជីវិតមន្ត្រី គឺ ទឹកអម្រឹត។

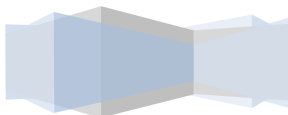
[1] ជាគ្រូសង្គ្រាមរបស់ពួកអសុរៈ។ សុតិរិយៈ ជាអាទិទេពសង្គ្រាម ប៉ុន្តែជាអ្នកគាំទ្រពួកអសុរៈ។

2) កូរសមុទ្រទឹកដោះដើម្បីទឹកយកអម្រឹត

សំជីវិតមន្ត្រីអាចបោះឲ្យរស់វិញបាន តែទឹកអម្រឹតដែលអាចធ្វើឲ្យមានជីវិតអមតៈ មានការព្រួយបារម្ភតិច និងសប្បាយច្រើន។ ក៏ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបានទឹកអម្រឹត គេត្រូវកូរ សមុទ្រ ដូចកូរទឹកដោះបានមកជាប់។ ដើម្បីកូរទឹកសមុទ្រ គេត្រូវការជ្រលងធំមួយ បើ គ្រាន់តែទឹកដោះគេត្រូវការផងដែរ នោះដើម្បីកូរទឹកសមុទ្រ គេត្រូវការក្រុមធំៗពីរ។ ដូច្នេះ

ចងចាំដោយ: សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

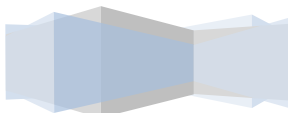
ព្រះវិស្ណុ ស្នើឲ្យ**ព្រះឥន្ទ្រ**ចងសម្ព័ន្ធភាពនឹងពួកទានព ដើម្បីបង្កើតជាក្រុម តែ**ព្រះវិស្ណុ**ធានា 7
ថា ពួកទានពនឹងមិនអាចទទួលបានទឹកអម្រឹតនោះទេ។

ដូច្នេះ**ព្រះឥន្ទ្រ**ក៏ទៅជួបនឹងពួកទានព ដើម្បីសុំជំនួយកូរសមុទ្រយកទឹកអម្រឹត។ **សុត្រិស្សៈ** សង្ស័យ ហើយបញ្ចេញហេតុផលថា ភ្លើង និងទឹកមិនអាចធ្វើការជាមួយគ្នាបានទេ។ ប៉ុន្តែពេលដែល**ព្រះឥន្ទ្រ**សួរថា បើ**សុត្រិស្សៈ**ខ្លួនរស់ស្លាប់ តើបាននរណាបោះឲ្យរស់ ឡើងវិញ។ **សុត្រិស្សៈ**និយាយមិនចេញ។

បើទោះជា**សុត្រិស្សៈ**សង្ស័យពីល្បិចកល គាត់ដឹងច្បាស់ថា បើគាត់ស្លាប់ពួកទានពទាំង អស់ក៏នឹងស្លាប់ដែរ។ ដូច្នេះ ក៏យល់ព្រមកូរទឹកសមុទ្រយកទឹកអម្រឹត ជាមួយនឹងពួកទេវ លោក។ **ព្រះវិស្ណុ**ពេញចិត្តនឹងវិធីរបស់**ព្រះឥន្ទ្រ** ដែលអាចជម្នះ**សុត្រិស្សៈ**ឲ្យចូលរួមកូរ សមុទ្រយកទឹកអម្រឹតបាន។

ព្រះវិស្ណុក៏ហៅបក្សីរាជមកគាល់ ហើយសុំឲ្យបក្សីរាជជញ្ជូនភ្នំមន្ទ្រៈ។ បក្សីរាជ ក៏ធ្វើ ដំណើរទៅជាមួយស្តេចពស់វសុកិ។ នៅពេលដែលពួកគេទៅដល់ភ្នំមន្ទ្រៈ វសុកិក៏រុំព័ទ្ធភ្នំ រួចហើយបក្សីរាជក៏ហោះយោងភ្នំនោះ បន្ទាប់ពីសុភារស័នច្របល់**ព្រះវិស្ណុ**បានកាត់ផ្តាច់ ភ្នំនោះរួចមក។ បក្សីរាជ និងវសុកិបានយកភ្នំនោះមកដាក់នៅមាត់សមុទ្រ ដែលពួកទាន ព និងទេវតាកំពុងតែរង់ចាំ។

វិស្ណុក៏ហៅនរទ មកជួយដោះស្រាយបញ្ហាបន្តិចបន្តួច។ នៅពេលកូរសមុទ្រ ភ្លើងបាន កើតចេញពីមាត់របស់វសុកិ ដូច្នេះគេត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នពេលកាន់វសុកិ នៅពេលនោះ ទេវតាមិនមែនជាអ្នកកាន់ខាងក្បាលទេ។ នរទធានាចំពោះមុខ**ព្រះវិស្ណុ**ថា គាត់នឹងទទួល ខុសត្រូវលើបញ្ហានេះ។ ប្រាកដណាស់ នៅលើមាត់ឆ្នេរជម្លោះបានកើតឡើង ដោយសារ តែរឿងខាងណាត្រូវនៅខាងក្បាល ខាងណាត្រូវនៅខាងកន្ទុយពស់។

នរទប្រាប់ថា អ្នកដែលខ្លាំងជាងគេ ត្រូវនៅខាងក្បាល។ គាត់និយាយប្រាប់ពួកទាសពថា ពួកទេវតាជាអ្នកខ្លាំងជាង។ ប៉ុន្តែពួកទាសពនិយាយថា ក្នុងសង្គ្រាមលើកក្រោយបង្អស់ គឺ ពួកទាសពដែលជាអ្នកឈ្នះ មិនមែនពួកទេវតាទេ ដូច្នេះពួកគេជាអ្នកខ្លាំងពូកែជាង។ ដូច្នេះនរក៏យល់ព្រម ហើយបង្គាប់ពួកទេវតាឲ្យកាន់ខាងក្រុម រីឯពួកទាសពកាន់ខាងក្បាល។ ពួកទេវតាក៏យល់ព្រម។

សុត្រិស្សៈខឹងយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់ស្គាល់អំពីភ្លើង។ ដូច្នេះគាត់ក៏បន្លោសខ្លួនរង ដែលមិន បាននៅកន្លែងពេលនោះ ហើយបន្លោសពួកទាសព ដែលល្ងង់ខ្លៅចាញ់បោក ការបញ្ជោត ពីនរក។ ប៉ុន្តែពួកទាសពបានសម្រេចចិត្តរួចស្រេចទៅហើយ មិនអាចកែប្រែវិញបាន ឡើយ។ ដូច្នេះ សុត្រិស្សៈក៏បញ្ជូនគ្នាគាត់ម្នាក់ ទៅបន្តនឹងពួកទេវតា ដើម្បីកុំឲ្យចាញ់បោក ពួកទេវតាឡើយ។

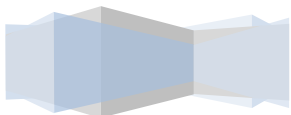
អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងបានរៀបចំជាស្រេច ព្រះឥន្ទ្រក៏សុំឲ្យបក្សីរាជ លើកភ្នំមន្ទ្រៈមកដាក់ក្នុង សមុទ្រ ដើម្បីឲ្យពួកគេកូរសមុទ្រ។ បក្សីរាជដោយមានវសុកិជាជំនួយ បានលើកភ្នំមន្ទ្រៈ មកដាក់ក្នុងសមុទ្រ តែដោយសារសមុទ្រជ្រៅពេក ភ្នំក៏លិចចូលក្នុងសមុទ្រ។ ពួកគេមិន អាចកូរទឹកសមុទ្របាន បើភ្នំនេះមិនអាចដាក់ក្នុងសមុទ្រដោយមិនលិចបានទេ។

ពួកទាសពព្រមទាំង នឹងលះបង់បេសកកម្ម ដែលមិនអាចនេះ។ ព្រះឥន្ទ្រនិយាយថា បញ្ហា នេះអាចដោះស្រាយបាន នៅពេលដែលគេ ត្រូវការវត្ថុធំសម្បើម ដូចជាទឹកអម្រឹតនោះ។ គាត់ និងពួកទេវតា បានហៅព្រះវិស្ណុជួយដោះ ស្រាយបញ្ហានេះ។

ចងចាំដោយ: សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

3) អវតារកូមី

ព្រះវិស្ណុប្រាប់នាងលក្ខ្មីថា ទ្រង់ត្រូវយាងចេញទៅផែនដី។ តែនាងលក្ខ្មីរំព្វកថា ទ្រង់គួរតែធ្វើបែបនេះ តែនៅពេលដែលពួកមាណព (មនុស្ស) មានគ្រោះថ្នាក់តែប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះវិស្ណុក៏ពន្យល់ថា បើសិនជាពួកទានពល្យៈ នោះវាច្បាស់ជាមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកមាណព មិនខាន ដើម្បីកុំឲ្យរឿងបែបនេះកើតឡើងបាន ទ្រង់ត្រូវតែយាងចេញទៅ។ នាងក៏សួរថា ចុះនាងវិញ?។ នាងមិនអាចរស់នៅបែកគ្នាពីព្រះវិស្ណុបានទេ។

ព្រះវិស្ណុបានថា៖ “ការវិលមកជួបគ្នាវិញ បន្ទាប់ពីបែកគ្នា ជារឿងដែលគួរឲ្យរំភើបបំផុត ការជួបគ្នាលើកនេះពិតជាមហាអស្ចារ្យណាស់។” គាត់និយាយថា៖ “ទោះបីជានាងលេចមកជាមួយ ដោយការកូរសមុទ្រទឹកដោះ សម្រាប់គាត់ នាងមានតម្លៃជាងទឹកអម្រឹតទៅទៀត ព្រោះទឹកអម្រឹតសម្រាប់ទេវតា រីឯនាងវិញ នាងពោរពេញទៅដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងជាម្តាយនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ជាវត្ថុតែមួយគត់ ដែលឱបក្រសោបលោកនេះឲ្យនៅតែមួយ។” ដូច្នេះទ្រង់ក៏កោតសរសើរនាង ដែលមានលក្ខណៈយ៉ាងដូច្នេះ ហើយសុំឲ្យនាងទុកចិត្តលើទ្រង់ពេលដែលទ្រង់ចុះទៅផែនដីជាអណ្តើក។ ដូច្នេះអវតារកូមីក៏ចាប់ផ្តើម។

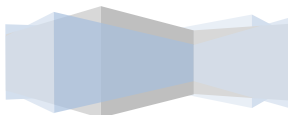
វិស្ណុជាអណ្តើកប្រាប់ព្រះឥន្ទ្រថា គាត់នឹងជួយទ្រង់មន្ត្រៈ លើខ្នងក្រោមសមុទ្រ នៅពេលដែលកូរវិកទឹកសមុទ្រនោះ។ អ្នកទាំងអស់គ្នាសប្បាយរីករាយ។ អណ្តើកក៏បំពេញតួនាទីរបស់ខ្លួន។ ក្បាលវិស្ណុក៏បានមកខាងពួកទានព។ ខាងកន្ទុយបានទៅពួកទេវតា។

4) នីលកណ្ត

ទឹកអម្រឹតនេះជាអ្វី ដែលពួកគេចង់បាន។ ប៉ុន្តែការពិតបានលេចឡើង។ គឺថ្នាំពុលកាលកូដី [1]។ ភាពជ្រុលច្របល់បានកើតឡើង។ គ្រប់គ្នាមានពួកទានព ទេវតា និងមនុស្សភីយស្មន់ស្មោ រត់ប្រាសអាយុគេចចេញពីថ្នាំពុលនេះឲ្យបានឆ្ងាយបំផុត។

ចងចាំដោយ៖ សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

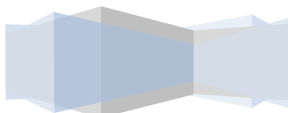
ទានពាក់ទៅជួបនឹងសុត្រិធម្យៈ ហើយសុំផ្លាកការកូរសមុទ្រទឹកដោះ។ សុត្រិធម្យៈ ប្រាប់កុំឲ្យខ្លាច ព្រោះគាត់អាចបោះអ្នកស្លាប់ឲ្យរស់វិញបាន ហើយកើតក្តីសង្ស័យ ចំពោះពួកទេវតា។ ទេវតាក៏ទៅជួបនឹងព្រះវិស្ណុ ហើយនិយាយទូលពិតថា៖ “តើរឿង ចម្លែក្សីគេហ្នឹងព្រះអង្គ?”

ព្រះវិស្ណុក៏តបថា បើការស្វែងរកទឹកអម្រឹតវាជាការងាយស្រួល តើមានន័យអីទៅ? ឆាកល្លានជីវិត គឺជាការលេងបិទពូនជាមួយនឹងសេចក្តីស្លាប់។ គេត្រូវតែចេះប្រថុយ ប្រថាន។ ឧទាហរណ៍ដូច ទារក និងម្តាយស្ទើរគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិត ក្នុងដំណើរការរយៈ កាលប្រាំបួនខែ ហើយនៅកើតចេញមក លោកទាំងមូលញញឹមដាក់។ ដូច្នេះ ទឹក អម្រឹត មិនមែនជាការងាយស្រួលនោះទេ។ នៅពេលនោះ ព្រះវិស្ណុយករាងកាយជា មនុស្ស ដែលនៅពេលជាមួយគ្នា អវតាររបស់ព្រះអង្គជាអណ្តើកកូម។

ដូច្នេះព្រហ្ម ក៏សួរព្រះវិស្ណុពីសុវត្ថិភាពរបស់គាត់៖ ដែលទ្រង់បានបង្កើត គឺពួក មនុស្ស ចំពោះមុខថ្នាំពុលកាលកូដ នេះ។ ព្រះវិស្ណុក៏អស់វែក។ ជាចុងក្រោយពួកគេ ក៏ ទៅពឹងព្រះសិវៈ ព្រះសិវៈក៏ធានាថានឹងជួយដោះស្រាយវិបត្តិនេះ។

ព្រះសិវៈសប្បាយរីករាយ ដោយឃើញព្រហ្ម និងព្រះវិស្ណុ ព្រមទាំងពួកទេវតាផង ដែរ។ ទ្រង់ស្វាគមន៍ពួកគេយ៉ាងសមរម្យ។ ព្រះសិវៈមានបន្ទូលប្រាប់ កុំឲ្យពួកគេមាន សេចក្តីភ័យខ្លាចអី។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាក៏ចុះទៅសមុទ្រ។ ព្រះសិវៈសុខចិត្តលេបថ្នាំពុល កាលកូដ នោះទាំងអស់ រួចហើយក៏បោះថ្ងូរទទេនោះចោល។

ព្រះវិស្ណុទ្រង់កោតសរសើរព្រះសិវៈជាខ្លាំង ដែលបានសង្គ្រោះលោក។ ទ្រង់គោរព ព្រះសិវៈ ហើយហៅព្រះសិវៈថា នីលកណ្តា មានន័យថា អ្នកមានកខៀវ ដោយព្រះសិវៈ បានបញ្ឈប់ថ្នាំពុលនោះត្រឹមបំពង់ក ធ្វើឲ្យករបស់ទ្រង់ក្លាយជាខៀវ។ ព្រហ្មក៏សម្តែង សេចក្តីអរគុណដែរ ព្រោះថាពួកទានពាមានសុត្រិធម្យៈ ពួកទេវតាមានព្រះវិស្ណុ តែ

សម្រាប់ពួកមនុស្ស ព្រះវិស្ណុជាអ្នកទទួលខុសត្រូវ ហើយមានតែព្រះសិវៈមួយអង្គគត់ ដែលអាចសង្គ្រោះពួកគេបាន។

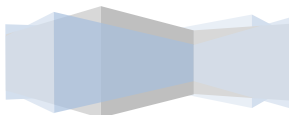
ព្រះសិវៈក៏ពន្យល់ពីភាពចាំបាច់នៃថ្នាំបំពុល។ នៅទីណាមានអម្រឹត នៅទីនោះត្រូវ តែមានថ្នាំពុល។ ថ្នាំបំពុលមិនអាចលុបបំបាត់ទាំងស្រុងបានទេ តែឥទ្ធិពលរបស់វាអាច កាត់បន្ថយបាន។ ជាម្តងទៀតព្រះវិស្ណុ សម្តែងក្តីពេញចិត្តដល់ព្រះសិវៈ។ តែព្រះអង្គ ផ្ដន្ទាអ្នកដែលបានបំពុលទឹក ដោយបោះវត្ថុមិនល្អចូលក្នុងសមុទ្រ ដែលក្លាយទៅជាថ្នាំ ពុល ដែលមានផលមិនល្អដល់សត្វក្នុងទឹក។

ព្រះឥន្ទ្រក៏ទៅជួបនឹងសុត្រិធរ្យៈ ហើយនិយាយប្រាប់ថា ថ្នាំពុលកាលកូដត្រូវបាន បញ្ចប់ហើយ។ សុត្រិធរ្យៈសន្និដ្ឋានថា មានតែព្រះសិវៈមួយអង្គគត់ ដែលអាចបញ្ឈប់ រឿងនេះបាន។ ព្រះឥន្ទ្រក៏ស្នើសុត្រិធរ្យៈ ឲ្យបញ្ជូនបរិវាររបស់ខ្លួនត្រឡប់ទៅវិញ ដើម្បីបំពេញការងារឡើងវិញ។ ពួកគេមានការស្តាក់ស្ដើរ តែសុត្រិធរ្យៈយល់អំពី ផលប្រយោជន៍របស់អម្រឹត ដូច្នេះគាត់ប្រាប់ឲ្យផ្ទៀងផ្ទាត់របស់គាត់ចេញទៅ ហើយបញ្ជាឲ្យ ស្វនិភានុឃ្លាំចាំមើលការងារនេះដូចលើកមុន។

[1] ហៅម្យ៉ាងទៀតថា ហលាហលៈ។

5) ស្វយំវរៈ

បន្ទាប់ពីព្រះសិវៈបានលេបថ្នាំពុលរួចហើយ ពួកទេវតា និងពួកអសុរា ក៏ចាប់ផ្ដើមកូរ ទឹកសមុទ្រម្តងទៀត។ វត្ថុដែលផុសចេញពីសមុទ្រ គឺមេធាកមធន។ ពួកព្រាហ្មណ៍ទាម ទារយកមេធានេះ ដោយអះអាងថា ព្រាហ្មណ៍មានសិទ្ធិយកវត្ថុ ដែលផុសចេញដំបូង។ តែដោយពួកទេវតា និងអសុរា បានលើកអំពីកាលកោត ព្រាហ្មណ៍ក៏ហើបមាត់លែង ចេញ។ ប៉ុន្តែដោយសារទាំងទេវៈ និងអសុរៈ សុទ្ធតែគោរពបូជាព្រាហ្មណ៍ដូចគ្នា ពួកគេក៏ យល់ព្រមឲ្យមេធានេះដល់ព្រាហ្មណ៍។

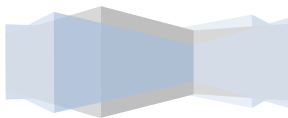
វត្តដែលផុសចេញបន្ទាប់មកទៀត គឺសេះក្បាលប្រាំពីរដ៏ស្អាត ដែលមានឈ្មោះថា ឧប្បៃស្រីស។ ព្រះឥន្ទ្របានព្រះវិស្ណុប្រាប់កុំឲ្យទារយកសេះនេះ ដូច្នេះគាត់ក៏នៅស្ងៀម។ ស្តេចអសុរា មហាពលី ក៏សម្តែងនូវការពេញចិត្តចំពោះសេះនេះ ហើយគេក៏អនុញ្ញាតឲ្យ គាត់យកសេះនេះ។ សេះឧប្បៃស្រីសនេះតំណាងឲ្យការលើកតម្កើង ភាពក្រវីតក្រទម ដែលអាចនាំឲ្យអ្នកស្វែងរកវិជ្ជាប្រាសចាកពីផ្លូវរបស់ខ្លួន។

ពួកអសុរៈ និងពួកទេវៈកើតពីឪពុកតែមួយ គឺបណ្ឌិត កស្សបៈ តែម្តាយទីទៃ។ ពួកទេវ កើតពីអទិតិ មានន័យថា មិនព្រិលឆ្នែក មិនស្រវាំងឆ្នែក មិនច្រលំឆ្នែក។ ឯម្តាយរបស់ពួក អសុរៈគឺទិតិ មានន័យថា មើលឆ្នើមច្រើនតែច្រលំ មិនយល់ស៊ីជម្រៅពីវត្ថុដែលឃើញ។

វត្តផុសចេញបន្ទាប់មកទៀត គឺដំរីព្រួញវីត ជាស្តេចដំរីស។ ដោយសារតែពួកអសុរៈ បានយកសេះទៅហើយដូច្នេះ ពេលនេះជាវេលារបស់ទេវៈវិញ ដូច្នេះព្រះឥន្ទ្រក៏យកដំរី ៧កន្លះ ជាដំនិះរបស់គាត់។ ដំរីដែលមានឆ្នែកតូចជាងខ្លួនខ្លាំង តំណាងឲ្យសមត្ថភាពមើល ឃើញនូវចំណុចសំខាន់នៃវត្ថុនានា។

បន្ទាប់មកទៀត ក៏ផុសឡើងអលង្ការ កោស្តុតា ព្រះវិស្ណុក៏យកធ្វើជាឡើងលម្អ។ បន្ទាប់មកទៀត ក៏ផុសចេញដើមឈើបំពេញប្រាថ្នា បរិជាត និងស្រីទេពអប្បរ ដែលទាំង ពីរនេះក្រោយមកក្លាយជាវត្ថុសក្ការរបស់ស្ថានសួគ៌។

បន្ទាប់ពីកូនបានច្រើនដងរួចមក ក៏លេចចេញព្រះនាងលក្ស្មី ដែលស្អាតដូចរាស់ដង។ តែពេលនោះនាងលេចចេញមកជាស្រី។ កាលកេតុ រៀបរាប់បបួរមាត់នាង ឆ្នែក មុខ មាត់ ចរឹក សក់ ដំណើរ ដោយពាក្យពេចន៍ល្អសព្វបែបយ៉ាង ហើយបានដាស់ឲ្យតណ្ហា របស់ខ្លួនគាត់ស្ងើតឡើង។ សុត្រឆ្មោះសុំព្រះឥន្ទ្រយកនាង។ តែព្រះឥន្ទ្រតបថា នាងជាទេពី ជាទេពធីតា សម្រាប់ទេវតាមួយអង្គ។ ដូច្នេះព្រះឥន្ទ្របដិសេធ។

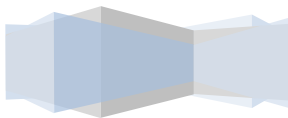
កាលកេតុ និងបក្សពួកដើរចេញ ហើយនិយាយថា ពួកគេនឹងធ្វើសង្គ្រាមដើម្បីកំណត់ ថានរណាជាអ្នកត្រូវបានស្រីនេះ។ គាត់ទាំងពីរ ក៏ឈប់កូរទឹកសមុទ្រ ហើយទៅលាន ចម្បាំងប្រយុទ្ធគ្នាដណ្តើមស្រី។

នាងលក្ស្មីមានទុក្ខព្រួយ ដោយមិនអាចរកព្រះវិស្ណុឃើញ។ អាម្ពណ៍នាងស្រែកហៅរក ទ្រង់ ភ្នែករបស់នាងសង្ឃឹមរកទ្រង់ គ្រប់គាត់ទាំងអស់នៃកាយនាងត្រូវការទ្រង់។ ដូច្នេះព្រះ វិស្ណុក៏មកដល់។ ព្រះវិស្ណុ និងនាងលក្ស្មីក៏បានជួបគ្នា ប្រកបដោយក្លឹករាយឥតឧបមា ប៉ុន្តែ ព្រះវិស្ណុ មានកែវភ្នែកប្រកបដោយអាចកំបាំង ប្រាប់នាងលក្ស្មីថា ឥលូវនេះនាងចេញមក ពីសមុទ្រ ដូច្នេះនាងជាសាគរហុតិ ដូច្នេះនាងត្រូវទៅជួបអ្នកបង្កើតសមុទ្រ ព្រហ្មា ដើម្បី កំណត់ពីវាសនារបស់នាង រួចក៏ទុកនាងចោលតែម្នាក់ឯងទៅ។

ដូច្នេះនាងលក្ស្មី ក៏ទៅជួបនឹងព្រហ្មា ហើយប្រាប់នាងពីតម្រូវការចាំបាច់របស់នាង ចំពោះព្រះវិស្ណុ ហើយប្រាប់អំពីចម្បាំងរវាងពួកទានេ និងទេវតា។ ព្រហ្មានិយាយថា៖ “អីក៏ សំរាមម៉្លេះ!” ហើយក៏យាងទៅលានសង្គ្រាម។ គាត់ទៅដល់ត្រឹមពេលដែលសង្គ្រាមហៀប នឹងចាប់ផ្តើម ហើយប្រាប់ពួកទេវតា និងពួកទានេ អំពីគោលការណ៍របស់ស្រី។ ទ្រង់ប្រាប់ ពួកគេអំពីសិទ្ធិរបស់ស្រី ហើយថាស្រីមិនអាចចាត់ទុកដូចជា របស់គ្មានជីវិតបានទេ ដែលគ្មាននរណាអាចយកជាកម្មសិទ្ធិបានទេ។

ដូច្នេះគាត់ក៏ចាប់ផ្តើមពិធីថ្មីមួយ ហៅថា សូយ័រៈ ដែលក្នុងនោះស្រី ទទួលបានសិទ្ធិ ផ្តាច់មុខលើបុរស ដែលនាងជ្រើសរើស មានសិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើសបុរស ដែលនាង ពេញចិត្ត ហើយមិនអាចបុរសណាមកជ្រើសរើសយកនាងបានឡើយ។

មហាពលីនិយាយលើកកាលកេតុថា កាលកេតុខ្លាំង ដូច្នេះនាងនឹងជ្រើសរើសយកគាត់ តែម្នាក់គត់ តែកាលកេតុបើកភ្នែកធំៗ តែក្នុងចិត្តគិតថាវាមិនអាចរួចជាស្រេចទៅហើយ។ នាងលក្ស្មីមានការព្រួយបារម្ភ។ នាងក៏លេចចេញមក។ គាត់ប្រាប់នាងថា ស្នាមញញឹម

របស់នាង ជាវត្ថុដែលអាចផ្តល់ជីវិតឡើងវិញ ដល់ភាវរបស់ជាច្រើន ហើយឥលូវនេះស្ម័គ្រ
ញញឹមនោះ ម្តេចក៏ស្លាប់បាត់អញ្ចឹង។ តើអ្វីទៅជាបញ្ហា? នាងក៏តបវិញថា នៅក្នុងពិធីស្វ
យ័វរៈ ដែលនឹងមកដល់នេះ មានតែពួកទេវតា និងទានពប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសិទ្ធិចូលរួម
តែនរាយណារបស់នាង មិនអាចមកចូលរួមបានទេ។ តើឲ្យនាងអាចជ្រើសរើសណាផ្សេង
ទៀតក្រៅពីច្រវែនបាន?

នាងក៏សុំឲ្យនរាជជួយយ៉ាងណាឲ្យនរាយណៈមកចូលរួមក្នុងពិធីស្វយ័វរៈ។ នរាជៈមិនអាច
និយាយអ្វីចេញបាន ដោយនរាយណៈមិនត្រូវបានគេអញ្ជើញមកចូលរួមក្នុងពិធីនេះទេ។

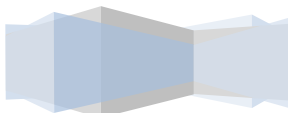
ស្វយ័វរៈក៏ចាប់ផ្តើម។ គ្មានសញ្ញាអំពីព្រះវិស្ណុ នៅក្នុងពិធីនេះទេ។ មានតែពួកទានព
និងទេវតាប៉ុណ្ណោះ។ សាគរហុត្រី មានចិត្តព្រួយបារម្ភខ្លាំង។ នាងរង់ចាំអ្វីមួយ។ ព្រហ្ម ជា
អ្នករៀបចំពិធី ក៏ប្រកាសបើកពិធីស្វយ័វរៈ ជាលើកដំបូងមិនធ្លាប់មាន ជាពិធីមួយដែល
ស្ត្រីមានសិទ្ធិជ្រើសរើសបុរស ដែលនាងពេញចិត្ត។

នាងសាគរហុត្រី នៅតែបារម្ភក្នុងចិត្ត នាងដើរកាត់ហ្វូងទេវតា និងទានពា នាងបដិសេធ
ទាំងអស់ នៅពេលនោះ ភ្នែករបស់នាងសម្លឹងមើលទៅតែទ្វារ សង្ឃឹមថាព្រះវិស្ណុនឹងចូល
មក។ តែគ្មានទេ។ នាងបដិសេធកេត្រប់គ្នា។ នៅក្នុងចិត្តរបស់នាងបានគិតក្នុងចិត្តថា៖

1. អ្នកខ្លះចេះទ្រាំនឹងការលំបាកបែបយ៉ាង ប៉ុន្តែមិនចេះគ្រប់គ្រងកំហឹងរបស់ខ្លួន (ដូច
ជាតស៊ីទុរវិសជាដើម)។
2. អ្នកខ្លះចេះច្រើន តែចូលចិត្តនាំរឿងដាក់ខ្លួន (ដូចជា សុត្រិនរ្យៈនេះជាដើម)។
3. អ្នកខ្លះទៀតខ្ពង់ខ្ពស់មណាស់ តែមិនអាចជម្នះលើតណ្ហាបាន (ដូចជាព្រះព្រហ្ម)។
4. អ្នកខ្លះទៀតខ្លាំងពូកែល្បីល្បាញណាស់ (ដូចជាព្រះឥន្ទ្រនេះ) តែបានប្រយោជន៍អ្វី
បើអ្នកនោះនៅតែពឹងគេឲ្យជួយការពារដដែលនោះ។
5. អ្នកខ្លះថ្វីបើហ្មត់ចត់ក្នុងការតាំងធម៌ តែខ្វះក្តីមេត្តា (ដូចជាបរសុរាម)។

ចងចាំដោយៈ សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

6. អ្នកខ្លះដប់នឹងពលីកម្ម (ដូចជាស្តេចសិរី) តែពលីកម្ម មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មុតី ទេ។
7. អ្នកខ្លះគ្មានញាតិមិត្ត អ្នកនោះនឹងមិនចេះគិតគូរដល់អ្នកដទៃ ដូចជាភរិយាទេ ដូច្នេះមិនអាចមានទំនាក់ទំនងបានទេ។
8. អ្នកខ្លះ (ដូចជាឥសីមន្ត្រយ) ដែលមានអាយុវែង តែពួកគេគ្មានអធ្យាស្រ័យល្អ ដែលស្ត្រីពេញចិត្ត។ អ្នកដែលមានអធ្យាស្រ័យល្អ ដែលស្ត្រីពេញចិត្ត តែមាន អាយុខ្លីទៅវិញ។
9. អ្នកដែលមានទាំងពីរ (អាយុវែង និងមានអធ្យាស្រ័យល្អ ដូចជាព្រះសីវៈ) បែរជា រស់នៅដោយគ្មានរសជាតិទៅវិញ។
10. អ្នកដែលរស់នៅប្រកបដោយរសជាតិផ្អែមល្អ ជីវិតអមតៈ និងមានអធ្យាស្រ័យ មិនកំណត់ គ្មាននរណាផ្សេងទៀតទេ សម្រាប់ខ្ញុំ (ព្រះវិស្ណុ)។

ប៉ុន្តែនៅចុងក្រោយ សល់តែកាលកេតុម្ភាក់គត់ ដែលនាងមិនអាចបដិសេធបាន។ ដោយគាត់ជាបុរសតែម្នាក់គត់ដែលនៅសល់ នាងត្រូវតែជ្រើសរើសយកគាត់។ នាងរួញ រា។ នាងអស់ដែក ក្នុងចិត្តច្របូកច្របល់ជាខ្លាំង។

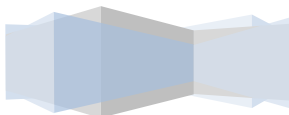
ស្រាប់តែពេលនោះ ព្រះវិស្ណុក៏ចូលមកដល់មែន។ លក្ខ្មីត្រេកអរជាខ្លាំង។ នាងចាប់ អារម្មណ៍លើទ្រង់។ នាងរីករាយគ្មានដែនកំណត់។ នាងស្រក់ទឹកភ្នែក នាងរត់ទៅរកទ្រង់ ហើយជ្រើសរើសយកទ្រង់ ជាបុរសរបស់នាង។ ពួកទេវតាកោតស្ងប់ស្ងែងជាខ្លាំង។

ជំនួបរវាងលក្ខ្មីនិងវិស្ណុ ក្លាយជាប្រវត្តិមួយ ដូចដែលព្រះវិស្ណុបានសន្យា។ រំភើប លាយ ភ័យ តាមតែអាច។ ពួកទាណាពអស់ចិត្តជាខ្លាំង ក៏ទៅជួបសុត្រិធរ្យៈ សុំឈប់បន្តកូរសមុទ្រ ទឹកដោះបន្តទៀត។ ប៉ុន្តែសុត្រិធរ្យៈមិនយល់ស្របតាម។

6) អវតារមហាវិស្ណុ

ចងចាំដោយៈ សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

ការកូរទឹកសមុទ្រក៏បន្ត។ បន្ទាប់មកទៀត ក៏ផុសចេញនាវីម្នាក់ មានភ្នែកជាផ្កាឈូក
នាងគឺ វរុនី ជាទេពធីតានៃសុរា។ ពួកអសុរាក៏ចាប់យកនាង។ ជាចុងក្រោយក៏ផុសចេញ
បុរសម្នាក់មានដៃវែង សាច់ដុំធំ កាន់ថ្ងៃមួយដាក់ទឹកអម្រឹត។ អ្នកនោះគ្មាននរណាគ្រឿង
ឆន្ទ្រវី [1] ទេ គឺជាអ្នកបង្កើតអយុរវេទ។ ពួកទេវតា និងទានពាស្ត្រលច្របល់ជាខ្លាំង។ មាន
ពួកទាណាម្នាក់ ដែលលោភលន់ជាខ្លាំង ក៏ឆក់យកទឹកអម្រឹតរួចរត់ទៅបាត់ទៅ។

ដូច្នេះពួកទេវតា គេក៏ពឹងព្រះវិស្ណុម្តងទៀត ដែលពេលនោះព្រះវិស្ណុមានព្រះបន្ទូលថា
មិនអាចឲ្យពួកទាណាពង្រីកច្រងលោកបានជាដាច់ខាត។ បើបណ្តោយឲ្យដូច្នេះ រោមនឆន
របស់ជីវិតនឹងត្រូវបំផ្លាញជាមិនខាន។ ដូច្នេះគាត់ក៏យល់ព្រមជួយពួកទេវតា។

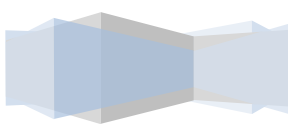
នៅពេលនោះ ពួកអសុរាក៏កំពុងតែឈ្លោះគ្នា ដណ្តើមជីកទឹកអម្រឹតមុន។ ព្រះវិស្ណុប្រែ
កាយជាស្រីស្អាតម្នាក់ មានឈ្មោះថា មហិនី។ មានសម្បុរខ្មៅភ្លឺ កាយស្រឡា និងទាក់ទាញ
ជាខ្លាំង។ នៅពេលដែលមហិនីចូលទៅដល់ក្នុងរាំងរបស់ពួកទាណា ពួកទាណាមិនទាន់
ដឹងអម្រឹតនៅឡើយ។ ដំណើររបស់នាង ស្នាមញញឹមរបស់នាង កែវភ្នែករបស់នាង បាន
ធ្វើឲ្យពួកទាណាពេញចិត្តរង្វង់ ពួកគេរលំគិតតែអំពីនាង ក៏ទុកអម្រឹតចោល។

ពួកអសុរាក៏សួរនាងថា៖ “ស្រីស្អាត នាងជានរណា? នាងមកពីណា? ប្រាប់ពួកយើងមក
នាងជាកូននរណា។ នាងស្អាតណាស់។ នាងមកទីនេះចំជាឱកាសល្អមែន។ ឥលូវនេះពួក
អសុរាយើង ពិតមែនតែមានឪពុកតែមួយមែន តែពួកយើងកំពុងឈ្លោះគ្នាដណ្តើមទឹកអ
ម្រឹត។ យើងចង់ឲ្យនាងជួយចែកទឹកអម្រឹតដល់ពួកយើង ដូច្នេះពួកយើងនឹងមិនឈ្លោះគ្នា
ទៀតទេ”។

នាងមហិនី បានតបថា៖ “តើបុគ្គលខ្ពង់ខ្ពស់ដូចជាអស់លោក អាចទុកចិត្តនឹងស្រីចូល
ចិត្តសប្បាយដូចខ្ញុំយ៉ាងដូចម្តេចទៅ? មែនហើយគ្មានបណ្ឌិតណា ដែលធ្វើបែបនេះទេ”។
ដោយពាក្យរំព្វកបែបនេះ នាងបានធ្វើឲ្យពួកអសុរា កាន់តែទុកចិត្តនាងថែមទៀត។ ពួក
គេបានសើចក្អាកក្អាយ ដោយដៃកាន់ទឹកអម្រឹតទៅឲ្យនាង។

ដោយទទួលយកទឹកអម្រឹតបានហើយ នាងមហិនី និយាយដោយសំដីផ្អែមល្ហែមថា៖
“អ្នកត្រូវយល់ព្រមតាមអ្វីដែលនាងខ្ញុំសម្រេចឲ្យធ្វើ ត្រូវក៏ដោយខុសក៏ដោយ បែបនេះ

ចងចែងដោយ: សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)
ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

ទើបខ្ញុំយល់ព្រមចែកទឹកអម្រឹតឲ្យ។ ពួកអសុរា ប្រាជ្ញារបស់ពួកគេងងឹតស្អប់ ដោយសារ តែសម្រស់របស់នាង មិនបានពិចារណាលើសំនីរបស់នាងអ្វីបន្តិច ក៏យល់ព្រមនឹង លក្ខខណ្ឌរបស់នាង។

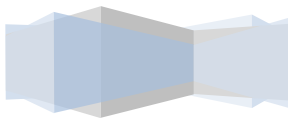
នាងនិយាយថា ពួកទេវតានឹងត្រូវអញ្ជើញ ដើម្បីមកបង្ហាញថា ទាណាខ្លាំងពូកែមែន បង្ហាញថា ពួកទាណាមានកិត្តិយស និងស្រឡាញ់យុត្តិធម៌។ បន្ទាប់ពីឮញាចិត្តបន្តិចមក កាលកេតុក៏យល់ព្រម ហើយពួកទាណាក៏អញ្ជើញពួកទេវតា។

ក្នុងនាមជាអ្នកអធិបតីសក្តរ មហិនីក៏សុំកាលកេតុ យកអម្រឹតទៅចែកចាយដល់ភ្ញៀវ ដែលជាពួកទេវតា។ កាលកេតុក៏យល់ព្រមដោយគ្មានការសង្ស័យ។

ទាណា សួរគ្នា សង្ស័យជាកលល្បិច ក៏បន្តិចខ្លួនជាពួកទេវតា រួចចូលរួមក្នុងចំណោម ពួកទេវតា។ មហិនីមិនដឹង ក៏ចែកទឹកអម្រឹតទៅឲ្យគាត់។ តែទេវតា ចង្រ្ទាទេវ ដឹងទាន់ ក៏ ប្រាប់រឿងនេះដល់មហិនី មហិនីក៏កាត់ចោលព្រះវិស្ណុវិញ។ ព្រះវិស្ណុខឹង ក៏កាត់សួរគ្នា ដាច់ជាពីរ។ នៅពេលដែលសួរគ្នា ត្រូវបានព្រះវិស្ណុសម្លាប់ សូម្បីតែអម្រឹត និងសំនីវិស មន្ត្រីក៏មិនអាចជួយស្រោចស្រង់ជីវិតគាត់បានដែរ។ សួរគ្នាត្រូវបានកាត់ជាពីររាង ក្បាល និងខ្នង។ ក្បាលក៏ក្លាយជាភ្នំ និងខ្នងក្លាយជា កេតុ។ ដោយព្រះចន្ទជាអ្នកបកអាត្រាតកល ល្បិចរបស់សួរគ្នា ភ្នំ និងកេតុក្លាយជាសត្រូវរបស់ចង្រ្ទាទេវជាច្រើនរហូតមក។

ពួកទាណាដឹងថានាងមហិនី តាមពិតជាព្រះវិស្ណុ។ កាលកេតុភ័យព្រួយ ពេលដឹងថា អម្រឹតអស់រលីងពីថ្ងៃទៅហើយ។ អម្រឹតទាំងអស់ ត្រូវពួកទេវតាដឹកអស់ហើយ។ កាល កេតុក្តៅក្រហាយ ក៏ប្រញាប់ទៅសម្លាប់ព្រះវិស្ណុ។ តែព្រះវិស្ណុគេចខ្លួន។ នៅចុងបញ្ចប់ កាល កេតុ និងបក្សពួក ដឹងខ្លួនថា ចាញ់បោកគេម្តងទៀត ហើយពេលនេះច្បាស់ជាចាញ់ សង្រ្គាមមិនខាន។

សុត្រិស្សៈក្តៅក្រហាយខ្លាំង។ គាត់ប្រកាសថា នរណាដែលធ្លាក់ក្នុងសំណាញ់សម្រស់ របស់ស្រី មិនអាចធ្វើអ្វីបានសម្រេចទេក្នុងជីវិត។

[1] អានថា ធន់ ឆ្លង តៈ ទី១

ឆន្ទន្តរី ជាគ្រូពេទ្យឥណ្ឌាសម័យបុរាណ និងជាគ្រូពេទ្យវះកាត់ដំបូងបង្អស់ម្នាក់លើលោក។ តាមប្រពៃណីហិណ្ឌូ គាត់ត្រូវបានគេចាត់ទុកថា ជាអ្នកបង្កើតអយុរវេទ។ គាត់ពូកែខាងប្រើក្នុងជាតិឱសថ ហើយជាអ្នករកឃើញលក្ខណៈអស់ទីសិបទិច របស់រមៀត និងលក្ខណៈរបស់អំបិល ដែលអាចប្រើសម្រាប់រក្សាសាច់ (ដូចជាប្រើអំបិលប្រលាក់ត្រី..) ដែលគាត់បានយកមកប្រើ ក្នុងការព្យាបាលរបស់គាត់។

ការវះកាត់របស់គាត់ទាំងអស់ ធ្វើទៅដោយគ្មានប្រើថ្នាំស្លឹកនោះទេ តែទោះជាយ៉ាងណា វិធីសាស្ត្ររបស់គាត់ ត្រូវបានគេកត់ត្រាមកថា ទទួលបានជោគជ័យភាគច្រើន។

សូមអភ័យទោសទុកជាមុន ចំពោះកំហុសឆ្គងនានាក្នុងអត្ថបទមួយនេះ

ជាពិសេសកំហុសអក្ខរាវិរុទ្ធ ព្រោះសង្កេតឃើញថា ឈ្មោះតួអង្គសុទ្ធតែពាក្យបែបបាលី ឬសំស្ក្រឹត ដែលអាចនាំឲ្យមានកំហុសឆ្គងមិនខាន។

សូមអរគុណ!!!!

ចងចែងដោយ: សុន គុណ (និស្សិតច្បាប់សាកលវិទ្យាល័យជាតិគ្រប់គ្រង)

ដកស្រង់ចេញពីគេហទំព័រ <https://svichet.wordpress.com> |

